

PORTOROŠKE RIBICE

Šolsko glasilo CKSG Portorož * Letnik XII * Številka 1 * POMLAD/POLETJE 2012

Posebna izdaja posvečena pravljicam

Vsebina

Kazalo ilustracij	2
Uvodnik	3
KROKODIL JE TU	4
PRIJAZNI TIGER TAČEK.....	8
LESENA PALČKA GRE NA LUNO	11
ČAROVNIK IZ OZA	14
TITAN	16
CVETLIČARKA IZGUBI SLUŽBO	18
PRINCESA RJAVOLASKA IN NJEN MLADENIČ	22
MODERNA PRAVLJICA	26
PRAVLJICA BREZ NASLOVA	29
NA POMOLU.....	29

Kazalo ilustracij

»Zvezdica Zaspanka«	
Matjaž Borovničar, učitelj	stran 1
»Janček Ježek – Grof in ježek v gozdu«	
Aljaž Šuligoj, 1. razred	stran 7
»Lonček kuhaj«	
Kristjan Benčič, 1. razred	stran 10
»Lesena palčka gre na luno«	
Učenci 6. razreda	stran 13
»Lonček kuhaj«	
Rina Lallosi, 1. razred	stran 15
»Morska deklica«	
Erik Kozlovič	stran 17
»Janček Ježek – Mama mesi kruh in začara Jančka«	
Mladena Vranić, 1. razred	stran 21
»Lonček kuhaj«	
Nik Novkovič	stran 25
»Morska deklica«	
Gaja Zadnik, 5. razred	stran 28
»Morska deklica«	
Matija Srdoč	stran 34

Uvodnik

Dragi ustvarjalci in bralci Portoroških ribic!

Spet skupaj. Pred koncem še enega šolskega leta. Knjižni svet se med drugim v letošnjem letu spominja 60. let odkar je na svet pokukala Zvezdica Zaspanka. Odločili smo se, da tokratno in edino letošnjo številko Portoroških ribic posvetimo pravljicam.

Naše pravljice so nastale izpod peres otrok, v sodelovanju s prijatelji, starši in učiteljicami. Dodali smo še nekaj izvirnih ilustracij in na skoraj štiridesetih straneh vam predstavljamo naš pravljичni svet.

Zahvala gre vsem ustvarjalcem za izjemno delo.

Ne pozabite.

Nikar ne skrivajte svojih talentov in pripovedujte si pravljice. Pripovedujte jih tudi nam. Ne bomo prikrivali stvarnosti, ampak naredili si jo bomo še lepšo.

Naj bo poletje prijetno in nasmejano.

Srečno!

*Ravnatelj,
mag. Marko Strle.*

KROKODIL JE TU

V DŽUNGLI JE BILO VROČE, KO JE IZ VODE PRIKOBACAL KROKODIL. VOHLJAL JE NAOKOLI, KAZAL OSTRE ZUBE. VSA DŽUNGLA SE JE TRESLA, KO JE JEZNO HODIL SKOZI VEJEVJE. "JOJ, LAČEN SEM. NAJTI MORAM KAJ ZA JESTI," JE REKEL, ZAMAHNIL Z REPOM IN SE ODPRAVIL NAPREJ.

RAVNO TAKRAT JE MALA RJAVA OPICA POKUKALA Z DREVESA. KROKODIL JE MOČNO ODPRL SVOJA VELIKA USTA IN OPICA JE SPUSTILA KRIK, DA SO KROKODILA ZABOLELA UŠESA. "KROKODIL, NIKAR ME NE POJEJ, ODPADLI BODO TVOJI OSTRI ZOBJE!" "JOOOOJ, PA RES," JE ODVRNIL KROKODIL IN SE ODPLAZIL PROČ, DA POIŠČE DRUGO HRANO.

KROKODIL JE BIL VSE BOLJ LAČEN. ŽELODČEK JE KRULIL IN KRULIL. V REKI JE VIDEL SLONA IN SE ODPRAVIL DO NJEGA. "KROKODIL, NIKAR ME NE POJEJ, ODPADLI BODO TVOJI OSTRI ZOBJE!" "JOOOOJ, PA NE SPET," JE ODVRNIL KROKODIL IN SE ODPLAZIL PROČ, DA POIŠČE DRUGO HRANO.

NATO JE ZAGLEDAL ZEBRO, KI JE JEDLA TRAVO. TIHO IN POČASI SE JE PLAZIL PROTI NJEJ, DA NE BI POBEGNILA. "KROKODIL, NIKAR ME NE POJEJ, ODPADLI BODO TVOJI OSTRI ZOBJE," JE DEJALA ZEBRA.

"UEEEEEEEEEEE!" JE
ZAJOKAL KROKODIL IN
TOČIL SOLZE VELIKANKE.
"LAČEN SEM, MOČNO SEM
LAČEN." ZAKLICAL JE:
"HOČEM SVOJO MAMO!"

"NIKAR NE JOČI, LAHKO POJEŠ MOJO TRAVO," JE
DEJALA ZEBRA. "JAZ TI DAM MOJO BANANO," JE
DEJALA OPICA. "JAZ SEM PRINESEL SVEŽE VODE," JE
REKEL SLON. KROKODIL SE JE NASMEJAL IN REKEL:
"KAKO ČUDOVIT DAN, PRAV ZARES."

... TAKO SO OBARVANI NAŠI DNEVI .....

PRIJAZNI TIGER TAČEK

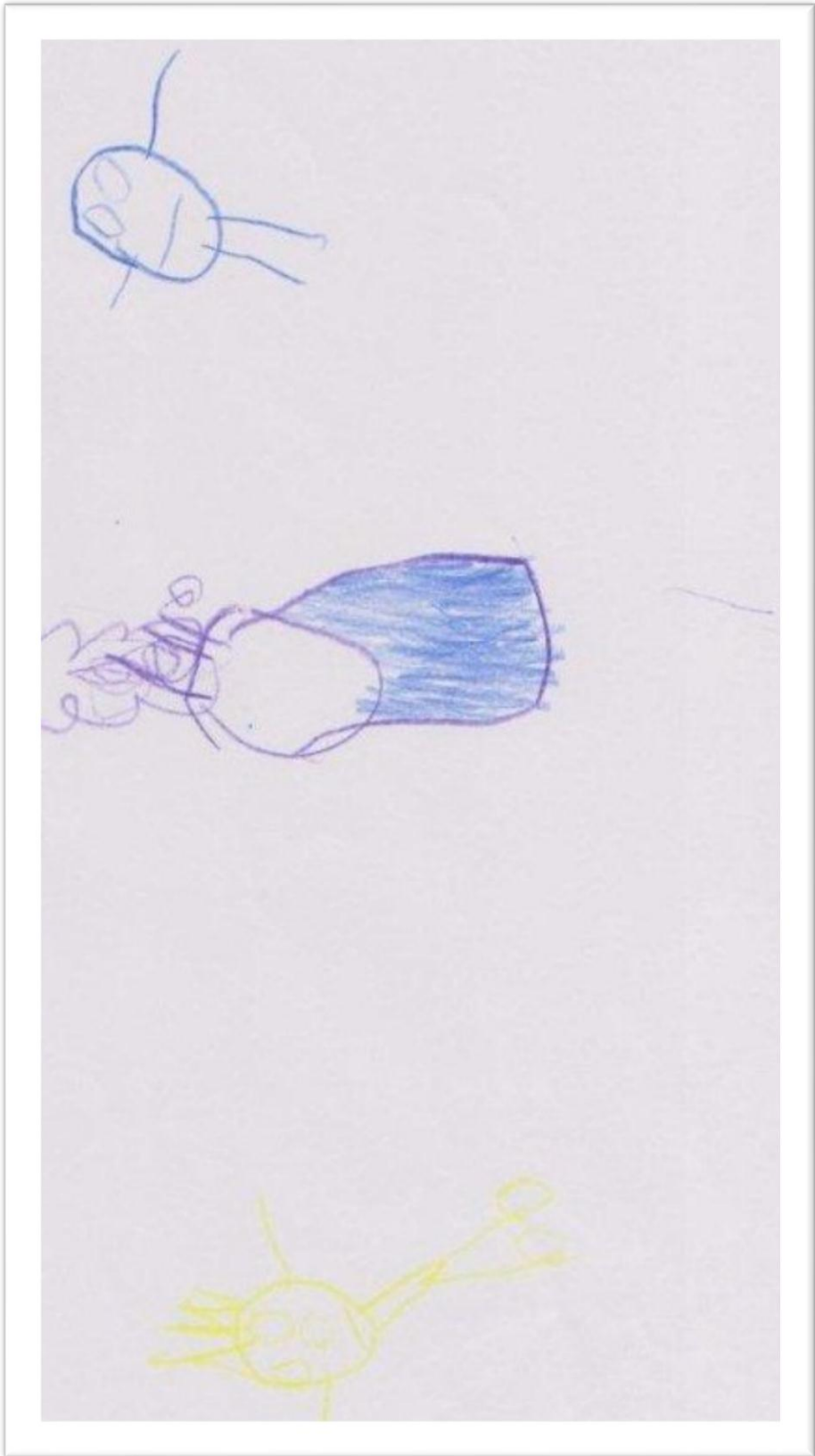
Nekoč je v džungli za 12 gorami in 12 jamami živel tiger Taček. Bil je prav poseben tiger. Zelo dober po srcu, vljuden do vseh in nič ljubosumen. Vedno je bil pripravljen pomagati drugim, ko so bili v težavah. Z vsemi se je vedno lepo pogovarjal brez grdih besed, druge je upošteval in jih znal poslušati. Nekega dne sta lovca Zlobko in Vohko lovila ptice za kosilo in kače za večerjo. Hodila sta po džungli. Naenkrat je Vohko zavohal eno veliko ptico in ni bil pozoren na kamen, ki je bil na poti. Spotaknil se je ob kamen in se zakotalil po klancu do velikega drevesa. Zlobko je stekel pogledat za njim, ali je vse v redu. Ko je prišel do drevesa, je zagledal velik plakat. Na njem je bila razpisana nagrada. Kdor ulovi tigra Tačka in ga prinese županu džungle, dobi za nagrado 100.000 džungelskih zlatih evrov. In takoj sta se odločila, da ga bosta ulovila. Odšla sta po džungli in iskala tigrove sledi. Po dveh urah iskanja sta našla odtise velikanskih tigrovih šap. Bila sta čisto tiho, na ustih se jima je prikazal zloben nasmešek. Sledila sta odtisom vse do jame, kjer je tiger počival. Ko sta prišla v bližino jame, ju je tiger zaslišal. Prebudil se je in ju vljudno pozdravil. Povabil ju je na čaj in piškote. Zlobko in Vohko sta vstopila in popila čaj ter pojedla piškote. Iz torbe sta vzela kos velikega mesa z uspavalom in ga podarila figru. Tiger Taček je bil presenečen in se je lovcema zahvalil. Kot lačni volk je pojedel meso, ne da bi videl, da je v njem uspavalo. Takrat sta se Zlobko in Vohko spogledala

in zlobno zasmejala. Čez nekaj trenutkov je tiger zaspal. Lovca sta hitro prinesla velik kol in privezala tигра na kol, da bi ga lažje nosila. Lovca sta nosila tигра skozi džunglo. Bil je zelo težek. Večkrat sta se morala ustaviti in malo spočiti. Medtem ko sta hodila, pa se je na drugem koncu džungle zmajček Ognjenko odpravil na leteči sprehod. Ognjenko je bil tigrov najboljši prijatelj. Tiger Taček mu je velikokrat pomagal, ko je bil v težavah. V šoli mu je pomagal pri domačih nalogah in učenju. Ko je zmajček letel, je naenkrat za velikim drevesom zagledal lovca, kako nosita njegovega najboljšega prijatelja. Odločil se je, da jima bo sledil. Lovca sta bila zamišljena, saj sta v mislih že štela denar, ki ga bosta dobila za nagrado. Zmajčka sploh nista opazila. Zmajček je dobil idejo. V svoji ovratnici v obliki kače je imel čarobne zvezdice. Te zvezdice so imele posebno moč. Vsakogar so lahko spremenile, da je postal prijazen. Zmajček Ognjenko je sledil lovcema in pristal pred njima. Lovca sta se prestrašila in prijela za puški, da bi ga ustrelila. V trenutku, ko sta zagledala čarobne zvezdice v zmajčkovi ovratnici, sta se spremenila. Postala sta prijazna Prijazko in Tomi. Odvezala sta tигра in odšla naprej. Zmajček in tiger sta bila srečna prijatelja.

V džungli so bili samo še prijazne živali in prijazni ljudje. Skupaj so se lepo igrali in srečno živeli do konca svojih džungelskih dni.

Napisali učenci 4. in 5. razreda, učiteljica Terezija Valentin

LESENA PALČKA GRE NA LUNO

Nekoč je živela lesena palčka, ki je hotela na Luno. Vsako jasno noč je skozi svoje okno strmela v Luno in sanjala, kako se podi po njej. Podnevi je preučevala in iskala podatke preko interneta in se pogovarjala s svojimi prijateljicami palicami, če bi se ji katera pridružila. Najprej so se ji samo smejale, na koncu pa sta se ji pridružili dve kandidatki: debela palčka in suha palčka.

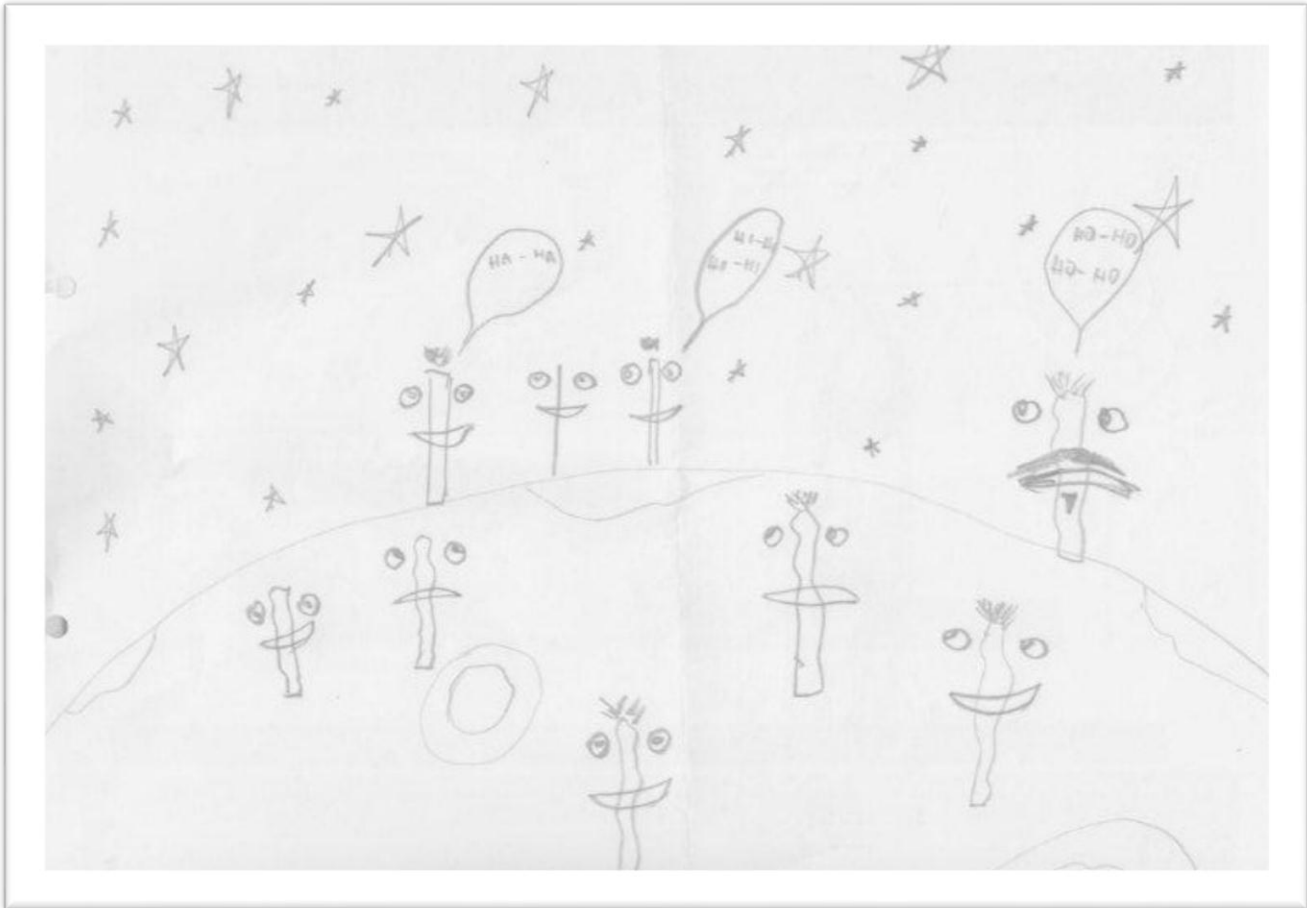
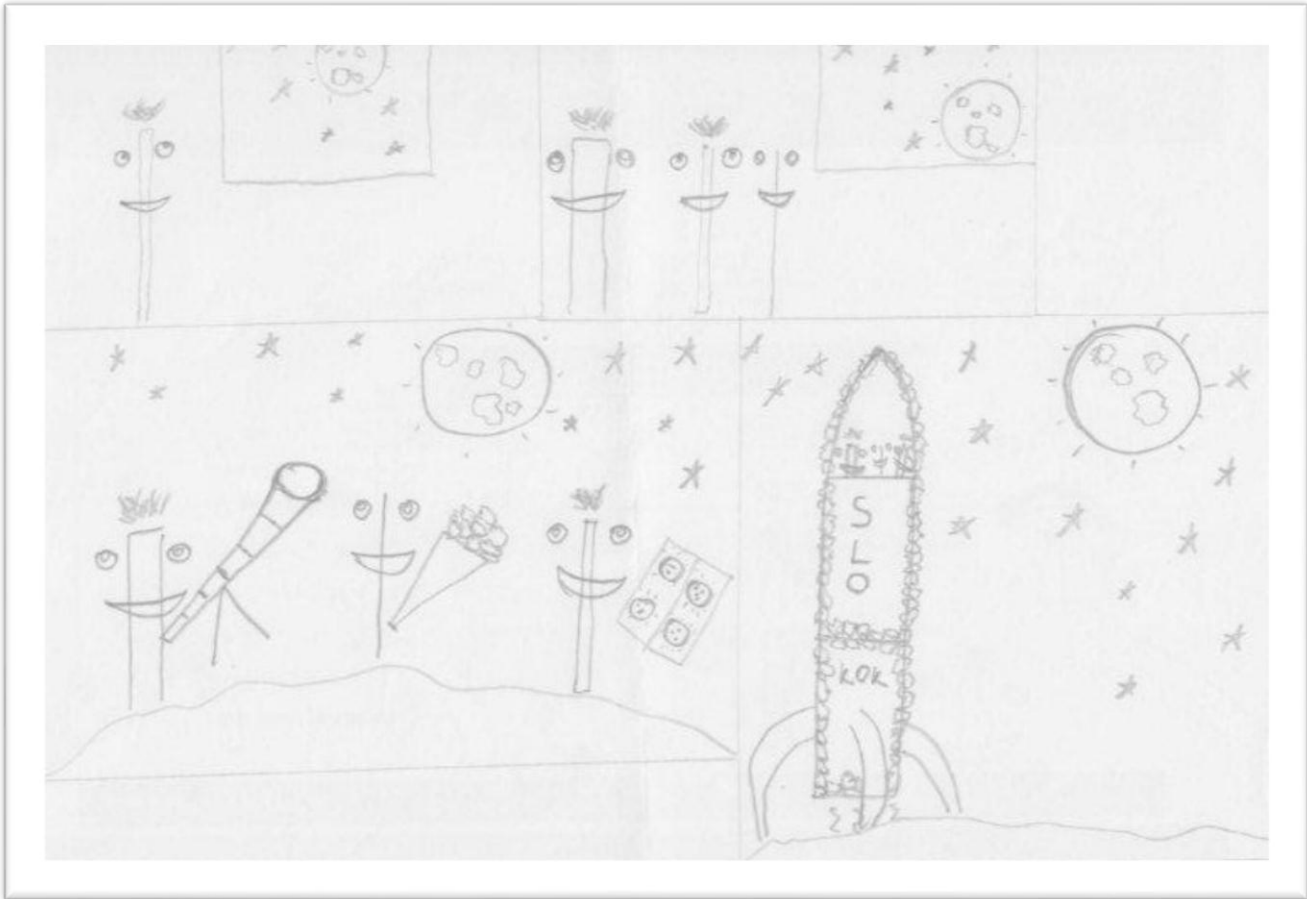
Ob polni luni so se dogovorile za srečanje. Lesena palčka je komaj čakala na ta trenutek. Na dogovorjeni dan so se lesena palčka in njeni prijateljici dobile na bližnjem hribu. Debela palčka je s seboj prinesla teleskop, ki ga je kupila v spletni trgovini. Suha palčka je s seboj prinesla še kokice. Lesena palčka pa je s seboj prinesla zemljevid Lune in skico rakete, ki jo je narisala noč poprej. Vso noč so posedale na vrhu hriba, jedle kokice, preučevale Luno in se pogovarjale o tem, kako sestaviti raketo. Debela palčka se je zagledala v kokice in dobila izjemno idejo: »Sestavimo raketo iz kokic!« Vse tri palčke so veselo vzkliknile: »To, dajmo!«

Naslednje jutro so obiskale orjaško trgovino in iz nje prišle s polnimi vrečkami kokic. Kupile so tudi oblikovala, da bi kokice zlepile skupaj. Odšle so nazaj na hrib in delo se je začelo! Po petih dnevih je iz kupa kokic nastala lepa raketa. Prijateljice so bile zelo zadovoljne s svojim izumom in že naslednjo noč so poletele na Luno. Med poletom so palčke z zanimanjem opazovale vse, kar se je dogajalo okoli

njih. Po dolgem potovanju pa so končno prispele na svoj cilj. Presenečene so ugotovile, da so na Luni še druga živa bitja. Zagledale so veliko kamnitih palčk, ki so osuplo strmele v neznano raketo iz kokic. Prijazno so jih pozdravile in lesene palčke so jim povedale, da prihajajo s planeta Zemlja. Kamnite palčke so jim razkazale Luno in jih povabile, da ostanejo na njej. Lesene palčke so sprejele povabilo, uživale v prelepih čudnih puščavskih jedeh, se naužile tunine specialitete, na koncu pa se je suhi palčki zatožilo po domu. Zato so se odločile, da se vrnejo nazaj na Zemljo.

Na Zemlji so še dolgo govorile o svojem potovanju in odprle turistično agencijo, ki je svoje stranke vozila na ogled Lune, če so palčke še žive. Na ogled ste vabljeni tudi vi, ki ste to pravljico pridno prebrali.

Luka Petešič, 6. razred, in njegova mama

ČAROVNIK IZ OZA

Nekoč je živela deklica po imenu Dorica. Zelo rada je imela živali. Imela je psa Cofka. Živela je na kmetiji. Ni imela veliko prijateljev. Zato je ponoči sanjala o mestu Oz, kjer je bilo vse drugače.

Nekega dne jo je pot pripeljala v deželo Oz. Med potovanjem v Oz je spoznala boječega leva, nespametno strašilo in pločevinastega drvarja. Na poti so srečali govorečo skalo, ki so jo vprašali za nasvet. Odgovorila jim je, da morajo prestati preizkušnje. Zahvalili so se in ji obljubili, da bodo poslušali njen nasvet in bodo premagali čarovnico, ki je vse, ki živijo v deželi Oz spremenila v kipe ter je sama zavladala.

Deklica je mislila, da sanja. Ko so jo vprašali, če bi pomagala pri reševanju, je prikimala. Morali so premagati različne ovire ter uganiti, kje se skrivajo trije diamanti. Na koncu jim je uspelo ustaviti čarovnico.

Osvobodili so vse v deželi Oz. Dorica je rešila vse po vrsti, zato so ji podarili kokoško, ki pa si je želela ostati v deželi Oz. Namesto kokoške ji je vila podarila kroglo, v kateri je lahko videla mesto Oz. Bila je vesela, poslovila se je, ampak bila je tudi žalostna, ker je morala oditi.

Vrnila se je na kmetijo k Cofku, toda nikoli ni pozabila dogodivščin v deželi Oz, ki jih je doživela v sanjah.

Tadeja Ivanič, 6. razred

TITAN

Nekoč je živel moški, ki mu je bilo ime Titan. Bil je zelo velik. Tehtal je okrog 150 kilogramov.

Nekega dne je Titan prišel v vas, ki se je imenovala Titana vas. Ko je Titan zagledal ime vasi, je stekel pogledat, če je še kak Titan tu. Zagledal je nekega starega moškega, ki mu je bil podoben; imel je dolgo brado in velike zelene oči. Zdelo se mu je, da je to njegov oče. Stekel je k njemu in ga objel.

Po nekem času je opazil, da to ni njegov oče. Tekel je leta, mesece, tisočletja in milijonletja. Ampak, ko se je ustavil, je videl, da ga napadajo vojaki iz prve svetovne vojne.

Spet je začel teči leta in se ustavil na Nanosu. Ko je tam pogledal s hriba, je videl Primorsko. Odločil se je, da gre na morje, ampak ni pomislil, da nima kopalk s seboj, zato se je odločil, da se gre kopat kar oblečen. Ampak bilo je tako toplo, da se je odločil, da gre na Himalajo. Ko je prišel do tam, je zagledal veliko dežja, ustrašil se je in rekel: »Grem raje domov.«

Vrnil se je v vas Titan in tam še danes živi.

Sara De Faveri, 7. razred

CVETLIČARKA IZGUBI SLUŽBO

Cvetličarka Maja se je odločila, da bo delala ves dan, samo da dobi več plače. Maja ni dovolila, da delajo druge tri cvetličarke. Hotela je delati čisto sama. Ostale cvetličarke so jo zatožile vodji Andreji. Vodja Andreja se je pogovorila z Majo.

Maja je ravnokar delala šopek. Andreja jo je vprašala, zakaj ne dovoli drugim, da ji pomagajo. Maja ji je odgovorila: »Glejte, tako je, na primer, če ena vrtnica stane 5 evrov, rečejo, da stane 10 evrov, zato raje delam sama, kot pa, da se kregam z njimi.« Andreja je rekla, da imajo jutri sestanek, da se pogovorijo, kako bodo delale.

Prišel je čas za sestanek.

»Drage moje cvetličarke, najprej vas vprašam, kdo si želi v tej cvetličarni delati,« reče Andreja.

Vse cvetličarke so rekle, da si želijo delati v cvetličarni. Andreja je rekla, da se bodo zmenile, kako bodo delale, in jih vprašala, če jim je jasno ali ne. Cvetličarke so rekle, da jim je vse jasno.

»Ob ponedeljkih bosta delali vidve, ob torkih vidve, ob sredah ponovno vidve, ob četrkih ponovno vidve, ob petkih pa ponovno vidve. Tako, da bo pravično. In, da ne bi mislile, da jaz ne bom nič tu, jaz bom prisotna vsak dan. To bi bilo vse, jutri začnemo z novim urnikom. Se vidimo jutri!«

Tako je Andreja hitro uredila nesporazum v cvetličarni. Naslednji teden je prišla v cvetličarno kontrola iz Ljubljane in se odločila, da bo eno cvetličarko odpustila, ker ni dovolj dela. Inšpekcija se

je odločila, da bodo poslali domov Majo. Ko so to Maji povedali, je šla takoj k Andreji in ji povedala. Andreja ji je povedala, da je z vsem seznanjena, da naj pospravi, kar je njenega, in da se lepo poslovijo od drugih.

Maja je nesla stvari v avto in se vrnila. Maja je zelo močno jokala. Bilo ji je zelo hudo.

»Veliko se smejte, vi, gospodična vodja Andreja, pa uživajte z vašo cvetličarno in hvala, da ste me sprejeli in tako hitro tudi dali odpoved, po enem tednu, res sem zelo razočarana,« je v solzah povedala Andreja.

»Če bi bilo po moje, ne bi šla ti, ampak je tako odločila notranja kontrola,« je razložila Andreja.

Maja se je še enkrat poslovila in ji zaželela, da bi se tudi z drugimi lepo razumela. Andreji je bilo zelo hudo in skušala je potolažiti Majo ter ji obljubila pomoč pri nadaljnjem iskanju zaposlitve. Ko je Maja odhajala, je Andreja hitro splezala čez pult in stekla za njo.

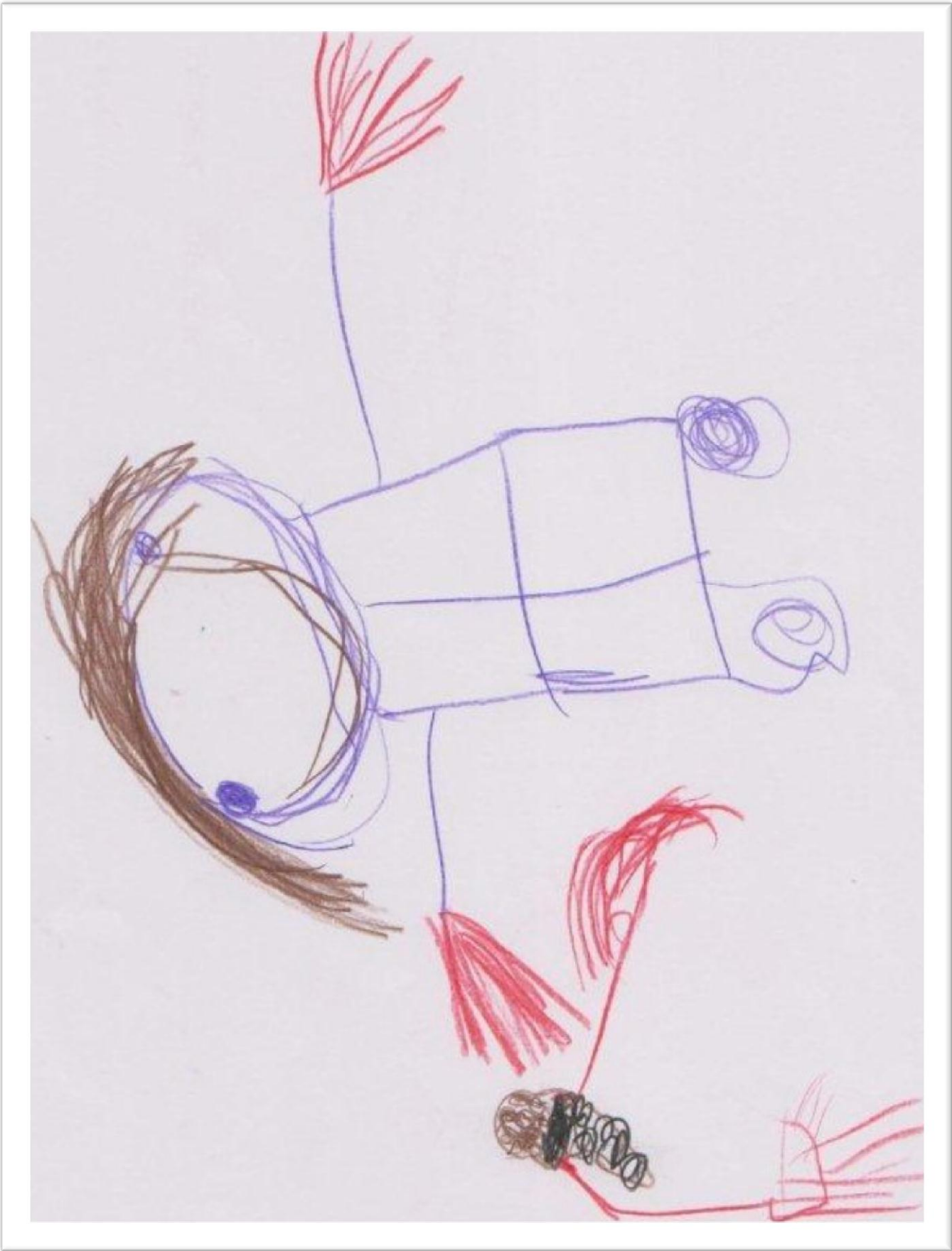
»Maja, ustavi se!« je rekla Andreja. »Tukaj je nekaj zate, da boš imela za spomin name,« je dodala Andreja. Maja se ji je zahvalila.

Ko je Andreja prišla domov, je Majo takoj poklicala in ji povedala, da se je z njo najbolj razumela in če se lahko kdaj dobijo kot prijateljici. Maja je bila klica vesela in se je srečanja z Andrejo že veselila. Dogovorili sta se, da se vidita že naslednji dan ob 7. uri v Kopru na sladoledu. Ko je Andreja zagledala Majo, je takoj stekla k njej in jo objela in jo

povabila v Kapitanijo na sladoled. In postali sta najboljši prijatelji.

Pravljice je konec.

Katja Madruša, 8. razred

PRINCESA RJAVOLASKA IN NJEN MLADENIČ

Nekoč sta živela kralj in kraljica na velikem dvorcu. Imela sta hčerko in sina. Enkrat je prišel en mladenič na obisk, ki je nosil pisma, in se zaljubil v princeso. Princesa je imela dolge rjave lase do pol hrbta, modre oči in je bila srednje postave. Zelo rada je imela vrtnice in zvončke. On pa je bil samo en navaden poštarček.

Ko je prišel drugič na grad in prinesel pisma, je srečal princeso in takoj je obstal na mestu. Princesa pa mu je rekla: »Kaj pa gledaš mladenič?« Mladenič ji je rekel, da je zelo lepa, in se priklonil. Potem pa je takoj skozi okno pokukal njen brat in ji rekel: »Pa kaj se pogovarjaš s tem revežem?!« Na to je mladenič odvrnil princu: »Saj nisem revež.« In princ je takoj poklical stražo, da ga odpeljejo v ječo.

Princesi se je mladenič zelo zasmilil. Zato je prosila svojega brata, da ga spusti ven, a brat je vztrajal, da se ga zapre. In so ga zaprli. Ko je prvi večer hotel zaspati, je prišla princesa in mu rekla, da mu bo pomagala zbežati. Drugi večer je princesa že spet prišla in mu rekla, da je tudi njej on zelo všeč. Nato sta si približala glave in sta se poljubila. In princesa mu je še prinesla kos prašičjega mesa, krompir, zraven pa še kos kruha. Rekla mu je, naj nikomur ne pove, da mu nosi hrano, in on ji je obljubil, da ne bo nikomur nič povedal.

Potem mu je rekla, da bosta naslednji večer zbežala. On jo je vprašal: »Ali si res želiš iti z mano stran iz dvorca na podeželje?«

Ona mu je trikrat rekla: »Ja ja ja.«

»Si sigurna?«

»Ja ja ja.«

»OK,« ji je odgovoril mladenič.

»OK,« je rekla princesa in ga poljubila in odšla.

Tretji večer, ko so že vsi spali, je odšla kraljična tiho po ključe ječe in šla rešiti mladeniča. Ko ga je odklene, sta po tiho zbežala iz gradu in šla proti vasici, kjer je živel mladenič. Po poti je videl mladenič svojo malo hišico in odločila sta se, da bosta kar tam prespala. To hišico si je tam postavil zato, ki je imel tam blizu pašnike za ovce. Zjutraj, ko sta se zbudila, je bilo že sonce. Potem sta šla naprej proti njegovemu domu. Ko sta prišla do njegove vasice, sta šla najprej k njemu domov. Mladeničevi starši so bili zelo veseli, da si je našel dekle. Potem, ko je mladenič kraljično predstavil svojim staršem, sta sklenila, da se bosta poročila.

Takoj naslednji dan ob dvanajsti uri sta bila pred cerkvijo. Zbralo se je veliko ljudi. Ob enih sta vstopila v cerkev in se poročila. To noč sta se ljubila, valjala, žgačkala in noč je hitro minila.

Drugi dan je prišel grof in bil ves jezen, zakaj mu mladenič ni povedal, da se bo poročil. Zato so ga privezali na steber in ga ustrelili ter kraljično prisilili, da to gleda. Jokala je in hotela zbežati, a grofovi stražarji je niso spustili.

Ko je prišel večer, se je grof odločil, da še enkrat obišče princeso. In jo je obiskal. Ko je prišel k njej, jo je hotel sleči, a ona se ni pustila, zato so jo stražarji na silo slekli in jo zaprli v sobo. Potem je prišel grof v

sobo, jo posilil in ji povedal, zakaj. Zato, ker mu njen mož ni povedal, da se bo poročil. Nato je odšel domov.

Princesa je zanosila in rodila dva fantka. Ko sta fantka imela eno leto, je princesa zbežala in se šla vreči z mostu, ki je bil pred izhodom iz vasi. Vrgla se je v vodo z mostu, ki ni bil dosti visok, več 100 metrov.

Vaščani se princese stalno spominjajo. Govorijo tudi, če si zgodaj zjutraj na mostu, da se čuti še vedno, kot da njen duh še vedno živi. Njena otroka sta zdravo odrasla pri mladeničevih starših. A nikoli nista izvedela, kako so izgledali njuni starši. Čez čas so jima vaščani to povedali. In tudi ona dva sta imela svoji družini. In oba sta srečno živela do konca svojih dni.

Marko Fikon, 9. razred

MODERNA PRAVLJICA

Julia je Američanka, ki živi in dela v New Yorku. Dela kot novinarka za ameriško televizijsko hišo.

Z letalom se pripelje v Pariz, da bi posnela dokumentarec o zgodovini Pariza.

Zvečer, ko se sprehaja po Parizu, se na pločniku spotakne in pade na mladeniča, ki pride mimo. Ona se mu opraviči, on opravičilo sprejme in se ji predstavi kot Zuka. Julia izve, da je Francoz, ki zna odlično govoriti angleščino, saj je poslovnež, ki veliko potuje po svetu. Med njima preskoči prva iskrica ljubezni.

Julia se hoče vrniti v hotel, toda on ji prijazno ponudi prevoz s svojim motorjem, ki ga je parkiral v bližini. Julia sprejme povabilo in se odpelje z njim, ker jo zelo privlači. Zuka jo pelje na pijačo.

Med pijačo Julia dobi SMS-sporočilo, da se mora takoj vrniti domov, v Ameriko, saj ji je umrla teta. Julia in Zuka se poslovita in mislita, da se ne bosta nikoli več videla.

*

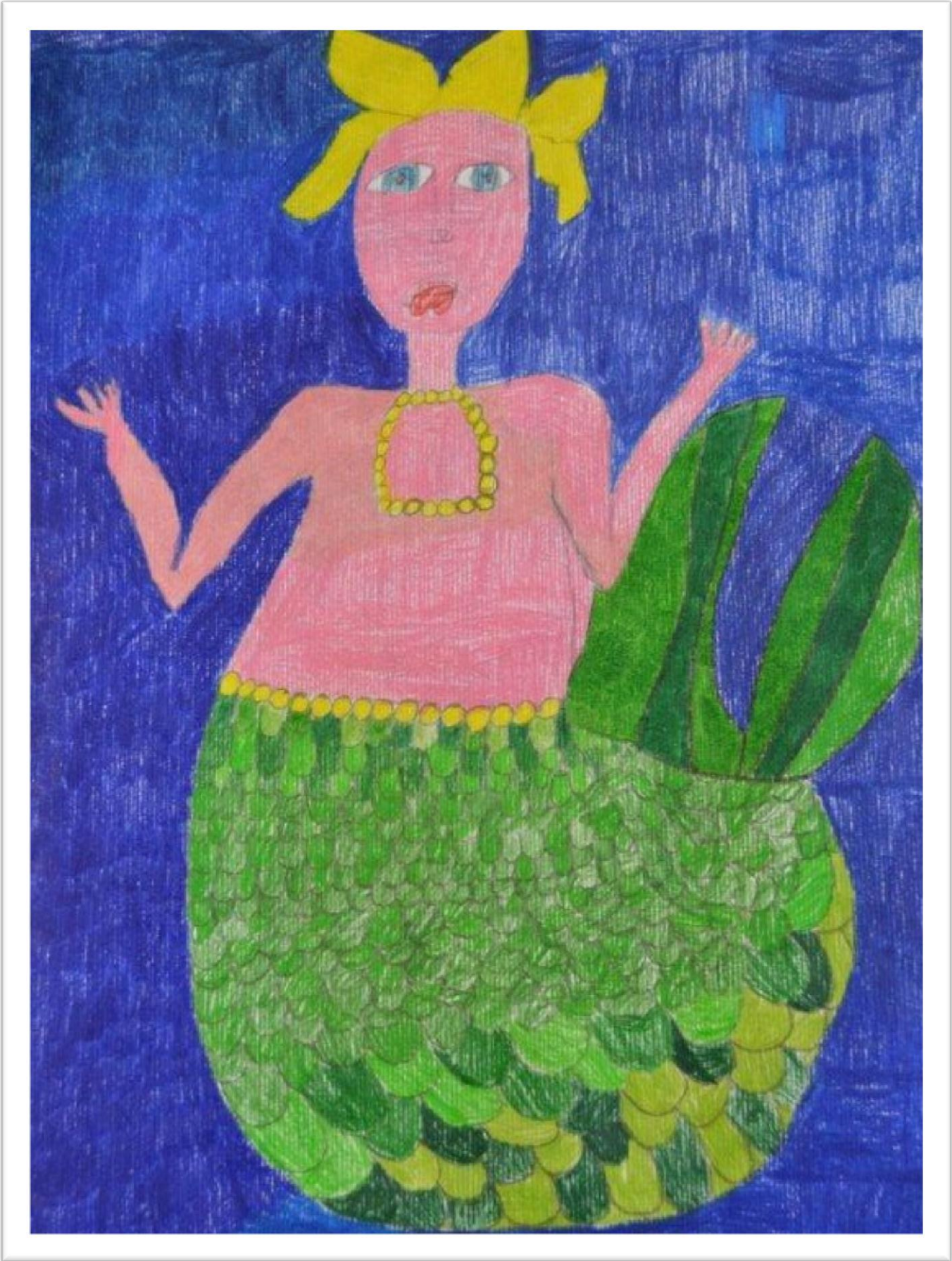
Zuka je poslovnež, ki odpira lokale s hrano po vsem svetu, in čez eno leto odpotuje v New York. Tam bo odprl novi lokal. Od srečanja z Julio je velikokrat pomislil nanjo, toda o njej je vedel le njeno ime, zato je ni mogel izbrskati po internetu. Upal je, da bo še kdaj imel priložnost ponovno jo spoznati.

Na otvoritvi lokala se, tako kot v kakšnem filmu, s kozarcem v roki, zadeneta z rameni, obrneta drug proti drugemu in srečata z očmi. Prepoznata se! Zelo

sta presenečena in vesela drug drugega. Umakneta se iz lokala in gresta drugam na pijačo. Tokrat ga povabi ona. Po daljšem klepetu spoznata, da sta si še vedno zelo všeč. Ona ga pelje domov. Pred slovesom se poljubita.

Gresta še na več zmenkov. Zaradi močne ljubezni do nje on ostane v New Yorku. Poročita se in živita srečno do konca svojih dni.

Učenci 9. razreda, učiteljica Ksenija Funa

PRAVLJICA BREZ NASLOVA

Nekoč sta v prelepi hiši srečno živela pisana muca in prijazen bel kuža. Muci je bilo ime Titi, kužku Fido.

Čez čas se je bel kuža zaljubil v pisano muco, zato je čakal na priložnost, da ji razodene svojo naklonjenost. Nekega dne, ko je Titi leno dvignila svojo tačko, nagnila glavo malce v levo, napol zaprla oči in nasploh izgledala nadvse ljubko, se je opogumil. Odločno se je zazrl v njene oči in z rahlo cvilečim glasom rekel:

"Oh, Titi, zaljubljen sem!"

"Mar res?" je oprezno odvrnila muca, ki ni hotela pokazati svoje vznemirjenosti.

"Prav zares," je nadaljeval mali kuža, nekoliko prizadet nad hladnim odzivom. "Ti si tista, v katero sem zaljubljen. Sem ti všeč, Titi?"

Toda Titi ni rekla ničesar, niti zapredla ni. Pa vendar mu je iz kotička svojega levega očesa namenila prijazen pogled, kar je bilo dovolj, da je spoznal, da ji je vendarle pri srcu. Opogumljen s to majhno pozornostjo se je tiho vzravnaval in sedel poleg nje.

"No," si je rekel sam pri sebi, "prav nič ne dvomim, da me bo čez čas vzljubila; toliko bolj, ker imam še pred poletjem namen zrasti, in to precej!"

Toda nekega dne, ko se je Titi vrnila z obiska svoje mame, je Fida doletelo neprijetno presenečenje. Titi se je pojavila v družbi gospoda iz tropskih krajev, ki se je, z vso predrznostjo svoje vrste, obnašal zelo domišljavo. Na svoje prsi si je položil Titino tačko, ji nenehno šepetal lepe reči, kot npr. da je "najlepša od vseh muc", jo celo prosil, naj mu zapoje, saj je

slišal, da ima zelo sladek glas, medtem pa se sploh ni zmenil za ubogega malega Fida, ki je potrto sedel v kotu. Po pravici povedano je bil Fido precej jezen, tako zelo, da je pričel prav divje renčati. Osuplo je opazoval, kako Titi z užitkom sprejema vse te papagajske neumnosti. Ni mogel razumeti, s kakšno pravico se je drzen neznanec povabil v goste. Saj je res, da ga je krasilo svetlo rdeče in zeleno perje, da je imel na glavi moden rumen klobuk in pod peresom pozlačeno sprehajalno palico, pa vendar ni bil privlačen, to je bilo gotovo.

Toda Titi je bila navdušena nad njegovim videzom in gosposko držo: imel je lepo pisano perje, govoril je mnogo tujih jezikov, bil je grozno glasen in vreščav, veliko je prepotoval in bil je tako očaran od Titine lepote, da je skromna muca vso svojo pozornost namenjala le njemu, g. Pavlu Papagaju. Na zvestega malega Fida pa je čisto pozabila.

"Ljubka Titi," je rekel g. Papagaj, "pozabiti moraš takšne nepomembne kužke kot je Fido. Poslušaj me - jaz sem svetovni popotnik, govorim pet jezikov, imam palačo z zlatimi rešetkami, primerno za kralja, imam praktično neomejene zaloge kruha, mleka in orehov. Vse to sem pripravljen deliti s tabo. Jutri pojdeva na izlet do polja pri sosednji hiši. Na svidenje za zdaj, moja draga mucka." Tako je rekel, poljubil Titino tačko in odšel.

Ubogi Fido je od vsega hudega zalajal. O, ti poredna Titi! Naslednje dni je Titi še naprej zanemarjala malega Fida. Sprehajala se je z gospodom Papagajem, mu prepevala, se mu

prijazno nasmihala, pravzaprav se je zdelo, kot da je srečna le takrat, ko je v njegovi družbi.

Ubogega Fida pa je strto srce precej zdelalo; vidno je shujšal, njegov kožuh, nekoč košat in čist, je postal zanemarjen ter umazan. Kaj je mogel? Gospod Papagaj je bil tako veličasten, tako ljubeč in pameten, on pa tako majhen in nepomemben. Bil je na robu obupa, tako globoko pogreznjen v črne misli, da je razmišljal celo o tem, da si vzame življenje. Nekega večera, ko je že padla tema, je prišel do zaključka, da bi bilo vendarle najbolje pobegniti. Prav gotovo bolje, kot pa si vzeti življenje. S takšnimi mislimi je taval sem ter tja, ko se je nenadoma znašel v sosednjem vrtu. Tedaj je izza vogala zaslišal glasove.

»Ljubka gospa Kavka," je rekel glas, ki se mu je zdel poznan. "Jaz sem svetovni popotnik, govorim pet jezikov, imam palačo z zlatimi rešetkami, primerno za kralja, imam praktično neomejene zaloge kruha, mleka in orehov, vse to sem pripravljen deliti z vami. Jutri odletiva na krajši izlet do velikega hrasta poleg koruzne njive."

"Kaj takega!" je pomislil Fido, "saj to je g. Papagaj." In res je bil - g. Papagaj, ki je izpovedoval svojo ljubezen stari gospe Kavki, vdovi g. Jožeta Kavke, ki si je v svojem dolgem življenju nakradel in shranil, kot se za kavke spodobi, zajetno premoženje. Vse to je zapustil v korist gospe Kavki.

Zdelo se je, da stari vdovi naklonjenost g. Papagaja zelo ugaja. Prav gotovo je mislila, da so vse njegove besede resnične. Spogledljivo se mu je nasmihala in

žal ji je bilo, da si tistega dne ni naredila bolj čistega in bolj modnega klobuka; takšnega, ki bi jo napravil še mlajšo in privlačnejšo, kot je mislila, da je. Fido je ob vsem tem kar poskočil od veselja. Urno jo je ucvrl domov.

Oh, Titi!" je vzkliknil, "ne boš verjela, kaj sem odkril. Tisti papagajski nepridiprav, ki se pretvarja, da te tako zelo ljubi, prav zdajle dvori vdovi Kavki. Če pohitiš, se lahko prepričaš na lastne oči."

"Neumnosti!" je odvrnila Titi. "Ne verjamem."

"No," je rekel Fido, "če ne verjameš, stopi z mano do sosednjega vrta. Videla boš, da govorim resnico."

Toda Titi, prepričana v čast g. Papagaja, se ni dala tako zlahka omajati. Bilo je potrebnega še kar nekaj prepričevanja, preden je popustila in se naposled odpravila do sosednjega vrta.

Tam je našla g. Papagaja, ki je še zmeraj dvoril stari Kavki. Oba, Fido in Titi, sta se skrila za bližnji zid in prisluškovala. Papagaj se je očitno zelo trudil izvedeti, koliko ima stara vdova pod palcem in kje ležijo njeni zakladi. Gospa Kavka je bila že tik pred tem, da mu vse razodene, ko je Titi, ki se ni zmogla več zadrževati, planila na Papagaja in ga opraskala po kljunu.

»O, ti pokvarjen Papagaj!" je vzkliknila. "Kaj pa tvoja obljuba, da se boš poročil z mano in me odpeljal v svojo zlato palačo?"

"Zlato palačo!" je vrisknila gospa Kavka. "Ti vražji ptič, to si vendar obljubil tudi meni. Gospodična muca, ali vam je še kaj natvezel? Vam je obljubil tudi kruh, mleko in orehe?"

"Tudi to, tudi to," je odvrnila Titi, medtem pa praskala po nezvestem Papagaju. Nato je rekla: "Upam, da si zadovoljen. In še to ti povem - če te še kdaj vidim blizu naše hiše, ti bom izpraskala vso perje!"

V slovo je še zasikala, tako kot znajo samo mačke, potem pa prijela Fida za tačko in rekla: "Pojdiva." Fido se kljub svoji prijazni naravi ni mogel upreti, in je, preden je odšel, namenil pretresenemu g. Papagaju še dva ali tri ostre ugrize.

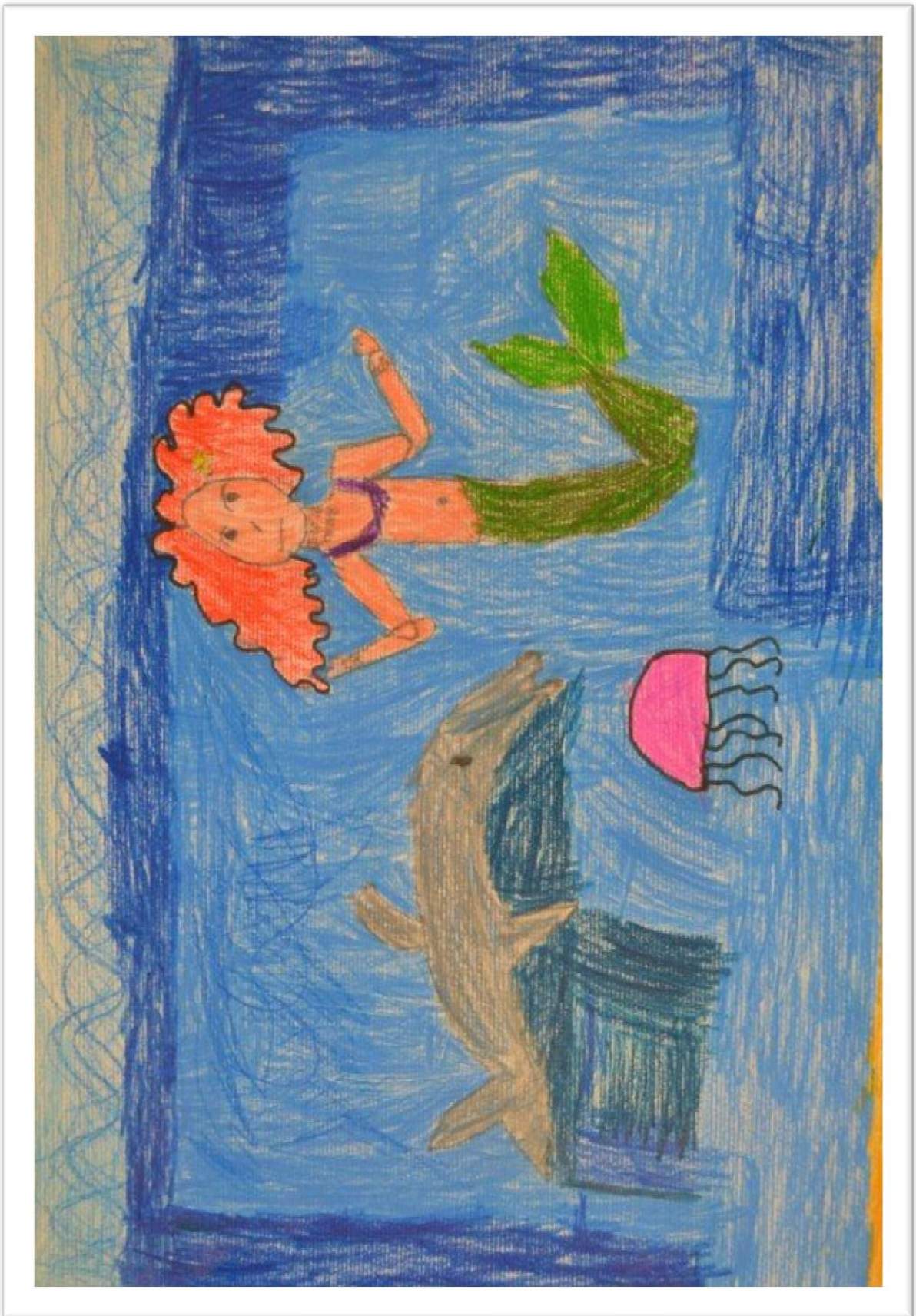
Takoj, ko je gospa Kavka ostala sama s Papagajem, mu jih je pošteno napela: "Ti prevarantski, domišljav, ostuden nepridiprav! Kako si upaš! Če ne premoreš niti trohice poštenosti, te bom pa pošteno naključevala!" Skočila je nadenj in s svojim velikim, močnim kljunom uresničila grožnjo. Papagaj jo je popihal, kolikor so ga noge nesle.

Zaradi vsega tega je Papagaj izgubil ves svoj ugled. Vsi so ga zaničevali in imeli za lažnivca. Izkazalo se je, da je tudi njegova zlata palača laž, saj je prebival v čisto običajni ptičji kletki. Za

kazen so ga okovali v verige in zaprli v njegovo zlato palačo. Cele dneve je potem samo posedal na leseni gredi, ki jo je, iz čiste zlobe, kar naprej kljuval.

Stara vdova Kavka je obdržala svoje skrivnosti in ostala neporočena.

Sara Remištar, 6. razred, in njena mama

NA POMOLU

Eva in Uroš sta prijatelja. Živita v istem bloku. Vsako poletje uživata na plaži. Rada sedita na pomolu in se pogovarjata. Zelo rada opazujeta galebe.

Nekega dne sta sedela na pomolu in lizala sladoled. Približala sta se jima dva galeba. Galeb je z veliko hitrostjo preletel proti Urošu. Močno je krilil s perutmi. Uroš se je zelo prestrašil. Sladoled mu je iz rok padel v morje. Galeb je uspel zagrabiti sladoled. V kljunu ga je odnesel s seboj. Eva je Urošu ponudila malo svojega

skalo leda,

Ko sta polizala skalo led, sta se
šla kopati.

Učenci 3. razreda: Artur

Nik

Alvan

Jadej

Nejc

Šolsko glasilo PORTOROŠKE RIBICE so oblikovali

✧

*učenci, učenke, starši, vzgojiteljice, učiteljice
Centra s svojimi pisnimi prispevki in likovnimi
stvaritvami,*

✧

*Matjaž Borovničar z likovnim snovanjem
naslovne ilustracije,*

✧

*Valentina Parovel, Ksenija Funa, Anja
Cerkvenik, Marko Strle z glavnim, odgovornim,
tehničnim in oblikovnim urejanjem glasila.*

Portorož, junij 2012

© Center za korekcijo sluha in govora Portoroža